

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Bán Gergely Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: dr. Bán Gergely ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) kérelmezőnek a Bérczes Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Bérczes László ügyvéd) által képviselt, (...) ellenérdekű fél ellen a Magyar Szabadalmi Hivatal védjegybejelentést elutasító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Bíróság 2010. november 29. napján kelt 3.Pk...../2010/6. számú végzése ellen a kérelmező 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

A kérelmező köteles az ellenérdekű félnek 15 napon belül megfizetni 80 000 (Nyolcvanezer) forint másodfokú eljárási költséget.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság végzésével elutasította a Magyar Szabadalmi Hivatal (a továbbiakban: Hivatal) védjegybejelentést elutasító .../9. számú határozatával szemben előterjesztett megváltoztatási kérelmet és kötelezte a kérelmezőt, hogy az ellenérdekű félnek 15 napon belül fizessen meg 145 000 forint eljárási költséget.

Egyetértett a Hivatallal abban, hogy a Nizzai Megállapodás 29. osztályába tartozó hús, hal-, baromfi- és vadhús; húskivonatok áruk tekintetében a kérelmező „ROZMÁR A konyha művészeinek” szöveges részt is tartalmazó színes ábrás megjelölése lajstromozásának a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 4. § (1) bekezdésének b) pontja értelmében akadályát jelenti az ellenérdekű fél javára a 29. és 31. osztályban oltalom alatt álló ... lajstromszámú ábrás védjegy.

A bejelentett megjelölés felül egy szakács sapkát viselő, kék színű rozmár figurát ábrázol, amit okkersárga színű körív keretez, alatta hullámos szalagban „A konyha művészeinek” felirat, még alatta a „ROZMÁR” szó olvasható.

Az ellentartott védjegy alsó részén felül ívesen végződő keretben egy tengerész sapkát és trikót viselő, pipázó rozmár figura látható, felette a speciálisan kialakított, alul párhuzamos ívben végződő „EVA” szó olvasható, legfelül a közepső betűnél keskenyebb stilizált korona motívum került elhelyezésre.

Rámutatott, hogy a Hivatal a kialakult védjegyjogi gyakorlatnak megfelelően végezte el a védjegybejelentés és az ellentartott védjegy elemzését és határozatát kellően meg is indokolta, abban kitért mindazon szempontokra, amelyet a kérelmező megváltoztatási kérelmében felvetett. Az elsőfokú bíróság osztotta a hivatali álláspontot és szükségtelennek találta annak megismétlését. Indokolása szerint a hivatali határozat vizuális, hangzásbeli, illetve jelentéstartalmi összevetése megfelelő volt, abból okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a megjelölés és a védjegy összetéveszthetőségének reális veszélye fennáll.

Mindezek alapján az eljáró bíróság nem látta indokoltnak a határozat megváltoztatását, ezért a kérelmet elutasította.

A végzéssel szemben a kérelmező élt fellebbezéssel, amiben elsődlegesen a határozat hatályon kívül helyezését indítványozta, másodlagosan az áruosztály korlátozásával kérte a védjegyoltalom megadását.

Fenntartotta és megismételte azt a korábbi álláspontját, hogy a megjelölés és az anterior védjegy sem fonetikailag, sem vizuálisan, sem konceptuálisan nem téveszthető össze. Előadta, miszerint képileg a két megjelölés csupán az állatfigurában mutat hasonlóságot, ugyanakkor azok egymástól jelentős mértékben eltérően kerültek ábrázolásra. Hangsúlyozta továbbá a szóelemek különbözőségét is és a Hivatallal szemben jól olvashatónak találta az „EVA” szót, ami jelentős eltérést mutat a védjegybejelentésben szereplő terméknévként is funkcionáló „ROZMÁR” szótól, illetve „A konyha művészeinek” szlogentől. Emellett kiemelte a színezésben mutatkozó alapvető különbözőséget, szembeállítva megjelölésének élénk színeit a védjegy fekete-fehér színű kialakításával. A vizuális különbségeket táblázatba is foglalta. Fenntartotta azon álláspontját, hogy kombinált védjegy esetén nem lehet egy elemet önkényesen kiragadni és dominánsnak tekinteni pusztán azért, mert a kiragadott elem könnyen szembeötlő. Kiemelte, hogy az áruk megkülönböztetését elsődlegesen szolgáló elem a termék neve, hiszen a vásárlók főként elnevezésük alapján tudják a termékeket megkülönböztetni. Utalt rá, hogy az általa forgalmazott élelmiszerek csomagolása minden esetben tartalmazza a „ROZMÁR” szóelemet, emellett megkülönböztető jellegű „A konyha művészeinek” szövegrész is. Kitért rá, hogy a hivatali határozatban az érintett állat jellegzetességeivel kapcsolatos megállapítások elfogadása esetén arra a megengedhetetlen eredményre jutnánk, hogy adott állatfigurákat csak egyetlen védjegyben lehetne szerepeltetni. Ezzel szemben gyakorlati példákat hozott fel arra, hogy ugyanazon állatot, nevezetesen a lovat zavarmentesen, több világcég is alkalmazza védjegyében. Megítélése szerint a két megjelölés szóelemeiben, grafikai kialakításában, rajzos ábrázolásmódjában, arányaiban, színvilágában, elhelyezésében mutatkozó eltérések kellő elhatárolást biztosítanak a fogyasztók számára.

A megjelölés és az akadályozóként felhívott védjegy konceptuális összehasonlítása körében kifejtette, miszerint a védjegyben szereplő „EVA” szóelem egyértelműen közvetíti a fogyasztó felé, hogy ez a termék elnevezése. Hangsúlyozta, hogy ezzel

szemben a „ROZMÁR” szóelem kettős funkciót tölt be, mivel amellett, hogy megerősíti a megjelenített rozmár figurát, egyidejűleg utal a vele hosszú évek óta jelölt termékek elnevezésére is és ezt szolgálja „A konyha művészeinek” szlogen is. Abban ugyanakkor egyetértett a Hivatallal, hogy a kiejtésben nem tapasztalható hasonlóság. A termékek hasonlósága körében kifejtette, miszerint az a körülmény, hogy az érintett áruk a Nizzai Megállapodás azonos osztályába tartoznak, önmagában még nem jelenti az érintett áruk hasonlóságát, mert az osztályozás csupán adminisztratív célokat szolgál. Hangsúlyozta, hogy a védendő árukör tágabb, mint a már oltalom alatt álló, mert beletartoznak a baromfi- és vadhúsok, valamint húskivonatok is, míg az ellenérdekű fél védjegye csupán halakra, feldolgozott és tartósított halakra, haltermékekre, valamint élő halakra terjed ki. Így a védendő áruknak csak egy szűk szelete hasonló, nagyobb jelentőségű része azonban a védjegy árujegyzékétől eltér, ezért a másodfokú eljárásban tartott meghallgatáson másodlagosan az árujegyzék korlátozásával kérte a védjegyohtalom megadását.

Az ellenérdekű fél fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú végzés helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel. Rámutatott, hogy a fellebbezésben a kérelmező nem hozott fel új érveket és ő is fenntartotta a korábban kifejtett jogi álláspontját. Így megismételte, hogy a megjelölés összetéveszthetőségig hasonló az ellentartott védjeggyel, ezért nem részesíthető védjegyohtalomban. Kitért rá, hogy a Hivatal helyesen végezte el a megjelölések összevetését, abból megfelelő következtetésre jutott, amit helyesen értékelve hozta meg döntését az elsőfokú bíróság is. A másodlagos kérelem kapcsán előadta, hogy az áruosztály szűkítése korábban nem merült fel, erre a másodfokú eljárásban már nem lehet hivatkozni.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a meggyőződésre, hogy az ellenérdekű fél védjeggyével való ütközés miatt a kérelmező megjelölése nem részesíthető ohtalomban, a hivatali határozatra alapított érveivel és döntésével a másodfokú bíróság egyetértett, kizárólag a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

A Vt. 4. § (1) bekezdésének b) pontja értelmében nem részesülhet védjegyohtalomban a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszthetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

Helyesen érvelt a fellebbezés azzal, hogy az összetéveszthetőség megítélése során a megjelöléseket a maguk teljességében kell egymással szembe állítani, és ily módon kell azt elbírálni, hogy az adott védjegybejelentés képes-e teljesíteni a védjegy lényegi azonosító funkcióját. Ugyanakkor a kialakult egységes védjegyogi gyakorlat szerint a kombinált megjelölések esetében a fogyasztók emlékezetében leginkább megragadó és így meghatározó elemek egymáshoz való viszonyának elemzésén keresztül lehet eljutni annak a megállapításához, hogy az árujelzők

összességükben milyen összbenyomást keltenek a figyelmes és jól tájékozott átlagos fogyasztóban. Különösen igaz ez az olyan mindennapi szükségletet kielégítő termékek körében, mint a 29. osztályba tartozó különféle élelmiszeripari termékek, azon belül is a húsok és halak, illetve ezek készítményei. Ennek tükrében megállapítható tehát, hogy az eljárási és anyagi szabályok megfelelő alkalmazásával járt el a Hivatal, határozata felülbíráható volt az elsőfokú bíróság által és nincs akadálya a fellebbezés elbírálásának sem.

A másodfokú bíróság maga is úgy találta, hogy noha kétségtelenül nem áll fenn ütközés a megjelölés és a védjegy szóeleme között a kiejtés tekintetében, ez a körülmény nem ellensúlyozza azt a nagyfokú hasonlóságot, ami vizuális és konceptuális téren tapasztalható, ezért reális a veszélye, hogy a fogyasztó a kérelmező megjelölésével találkozva arra a téves következtetésre jusson, hogy az ellenérdekű fél védjegyével vagy termékével van dolga, de legalábbis fennáll annak a lehetősége, hogy a megjelölést vele hozza kapcsolatba.

A kérelmező eredménytelenül érvelt a színek eltérőségével, mert az a körülmény, hogy az ellentartott védjegy a lajstromban fekete-fehér formában szerepel a védjegyjogban éppen azt jelenti, hogy az oltalom nemcsak egy meghatározott színvilágra, hanem annak minden lehetséges variációjára kiterjed, tehát ez nem szolgálhat az elkülönítés alapjául. Alapvető képi és gondolati egyezést jelent a megjelölésekben, hogy mindkettőben emberi jellemzőkkel felruházottan került megjelenítésre a rozmár figura. E körben az elhatárolás szempontjából nincs ügydöntő jelentősége annak, hogy mutatkozik tényleges különbség a grafikai kialakítások között, mert ezek nem alkalmasak arra, hogy a fogyasztók emlékezetében rögzüljenek, így nem képesek kiküszöbölni a helytelen asszociációt. Az állatfigura méreténél is fogva uralkodó eleme az árujelzőknek, egyértelműen betölti a figyelem felkeltés szerepét, biztosítva szinte önmagában is az elsődleges védjegyfunkciót. Emellett a kérelmező megjelölésében ezt a képi és tartalmi hasonlóságot az állat nevének, a „ROZMÁR” szónak a megjelenítése még nyilvánvalóbbá teszi. A további szöveges rész, „A konyha művészeinek” szlogen pedig elsősorban hosszúságánál fogva, másodsorban amiatt, hogy az élelmiszerek körében leírónak tekinthető, ugyancsak nem a megjelölések biztonságos elhatárolhatóságának irányába hat. Az „EVA” elem körében a másodfokú bíróság osztotta azt a hivatali megállapítást, hogy speciális grafikai kialakítása folytán csak tüzetes megfigyelés után lehet azt egyáltalán felfedezni, hogy az állatfigurán kívül a védjegynek van kiejthető és így esetlegesen a jelzett termék megnevezésére alkalmas eleme is, ezért a szónak nincs domináns szerepe az ellentartásban. Itt jegyzi meg a fellebbviteli bíróság, hogy a védjeggyel való ütközés megítélésénél nincs jelentősége, hogy az árujelzőt akár a kérelmező, akár a védjegyjogosult ténylegesen milyen módon használja a gyakorlatban, mivel az összevetés alapját a védjegy lajstrom szerinti állapota és a bejelentett megjelölés képezi.

A megjelölés és a védjegy árujegyzékét a haltermékek tekintetében részben azonosnak találta a másodfokú bíróság és egyetértett az ellenérdekű féllel abban, hogy mivel korábban a korlátozás kérdése nem merült fel, a másodfokú eljárásban

erre már nincs a kérelmezőnek lehetősége. Ugyanis amennyiben a másodfokú bíróság ebben a kérdésben döntene, úgy sérülne a hatáskör elvonás tilalmának és a felek többfokú eljáráshoz való jogának elve.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság sem az elsőfokú döntés megváltoztatására, sem a hatályon kívül helyezésére nem látott okot, ezért a Vt. 79. §-án és a Pp. 259. §-án keresztül alkalmazott Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint a kérelmező köteles megfizetni az ellenérdekű félnek a másodfokú költségét, ami a jogi képviselője ügyvédi munkadíját foglalja magában. Ennek megállapításánál a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-ának alkalmazásával járt el. Az ellenérdekű fél által Pf.6. szám alatt csatolt megbízási szerződés szerint a felek az ügyvédi munkadíjat 500 euróban kötötték ki, ami 135 725 forintnak felel meg és ennek az összegnek a megtérítésére kérte a kérelmezőt kötelezni. A másodfokú bíróság tekintettel az elvégzett tényleges ügyvédi munkára, ami az ellenkérelem megírásából, angol nyelvre fordításából, továbbá a meghallgatáson való megjelenésből állt, figyelembe véve az elsőfokú eljárásban megítélt munkadíjat is, a 2. § (2) bekezdésének alkalmazását látta indokoltnak és 80 000 forintot talált az elvégzett munkával arányban állónak. Ezért mérlegelési jogkörével élve az ellenérdekű félnek fizetendő másodfokú eljárási költséget ebben az összegben határozta meg.

Budapest, 2011. június 14.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Fülöp Györgyi s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági ügyintéző